

4. La Carla i el seu isí

Un vespre, quan la Carla era al llit a punt d'adormir-se, va descobrir, amagat dins del cove de la roba bruta, el seu primer isí.¹ La mare, n'hi havia parlat alguna vegada... però no n'havia conegut mai cap fins aleshores. Són difícils de reconèixer a primera vista, no n'hi ha cap d'igual.

L'isí que s'havia colat a la seva habitació semblava ben poca cosa. Era petit i escarransit, tant, que hauria cabut dins d'una sabata del pare. Caminava de puntetes i amb el cos mig encorbat, es movia d'amagatall en amagatall com si algú el perseguís. Tenia una cara divertida, amb un nas gros i boterut i uns ulls petits i brillants que miraven, desconfiats, d'aquí cap allà.

—Es pot saber què hi fas amagat al meu cove? —li va preguntar la Carla—. Que ets un follet?

L'isí, en sentir-se descobert, va obrir uns ulls com unes taronges i va córrer a amagar-se darrere del coixí de la Carla.

—Ssst! No parlis tan fort! I sí els teus pares et senten? —va dir amb un fil de veu—. Em dic Persidecàs, sóc un isí i he vingut de visita.

—Ets un isí? —va saltar la Carla—. La mare sempre diu que sou molt pesats i que és millor no fer-vos gaire cas.

—Què vols dir? —va replicar en Persidecàs—. Sort n'hi ha de nosaltres! Faríeu cada disbarat si no hi fóssim!

—No sé si faig bé de parlar amb tu... —va badallar la Carla.

En Persidecàs se la mirava capficat, assegut a la falda d'un osset de peluix. Se'l veia preocupat. I si la mare estava equivocada? Potser en Persidecàs era diferent dels altres... Tots dos van estar parlant fins a mitjanit.

—Bon dia, dormilega! —la va despertar el pare—. Fa estona que ha sonat el despertador! A veure si faràs tard!

De sobte, la Carla va fer un bot! S'havia adormit! Va saltar del llit i es va vestir a correuita. Si no s'afanyava, arribaria tard a l'escola! Tot i les presses, va buscar en Persidecàs per tota la casa però no el va veure enlloc... I si només ho havia somniat?

Quan va arribar a l'escola ja ni se'n recordava, de la seva visita nocturna, però, quan va obrir la cremallera per treure la carpeta, se'l va trobar dins la motxilla, abraçat al seu estoig. Amb un somriure de trapella, la saludava tímidament amb la seva minúscula maneta.

—Hola... —va xiuxiuejar l'isí— T'he acompanyat per si de cas...

—Ara veig d'on ve el teu nom! —va riure ella.

En Persidecàs es va plantar, d'un saltiró, a la taula de la Carla i va començar a observar-ho tot, arrufant el nas.

—Corre, amaga't! I si et veuen? —li va preguntar la nena.

—I ara! —va fer l'isí, confiat—. Sóc teu i només tu em pots veure...

La va acompanyar tot el dia, avisant-la d'allò que podia anar malament.

—I si t'equivoques? —va preguntar quan va veure que la nena aixecava la mà per respondre a una pregunta de la mestra.

Ella, dissimuladament, va fer veure que es gratava el clatell i va abaixar el braç, no volia fer el ridícul, així que va respondre en Mario i la mestra el va felicitar.

—Ho sabia! —va rondinar.

A l'hora de pati en Persidecàs, com si fos el lloro d'un pirata, va sortir enfilat a l'espatlla de la Carla. Ella, volia jugar a futbol i el partit ja havia començat.

¹ Els isís són uns personatges imaginaris que tenen un «I, si...?» per a tot. N'hi ha de moltes classes diferents i, cadascú té els seus. Tot i que es fan notar, són difícils de veure. Un cop se'ls ha descobert, adopten un nom propi i ja no es poden amagar mai més.

—I si et diuen que no? —li va advertir l'isí quan s'hi anava a afegir.
—Vols dir? —va fer, incrèdula, la nena.
—No t'han dit pas si volies jugar, oi? I si no t'hi volen?
—Ja, però... —va dir, pensativa—. Potser tens raó... és igual, ja hi jugaré un altre dia!
—I va passar de llarg.

Cada vegada que en Persidecàs hi posava cullerada la Carla sentia un «no sé què» a la panxa, una mena de pessigolleig desagradable que pujava fins al pit, com si hi tingués un pes que no la deixés respirar prou bé. A vegades durava pocs segons i d'altres, una bona estona, com quan el mestre de català els va fer llegir en veu alta, i l'isí li va dir «I si et toca a tu?». Les comes se li movien a tota pastilla, com quan tenia pipí. El cor li batejava a mil per hora, no es podia concentrar i es perdia a cada moment... Hauria volgut sortir corrents, quin neguit! Al final, se'n va lliurar, però, quina mala estona que va passar!

Aquell vespre, la Carla estava esgotada. Mentre sopaven la mare se'n va adonar, i acaronent-li els cabells. li va dir:

—Fas cara de cansada, avui... Sembles preocupada.
—Buf, sí que estic cansada, sí... —va respondre—: Tot el dia que em persegueix un isí! Ara entenc perquè ho dius, que són uns pesats.

—Gràcies, noia! —va fer en Persidecàs, una mica mosquejat—. Jo només intentava ajudar!

—No, si jo ja ho veig que ell ho fa amb bona intenció —va seguir la Carla, mirant-se'l de reüll—, però és que, a vegades, em fa sentir fatal, penso que no me'n sortiré i em bloquejo, saps?

—Conec aquesta sensació —va afegir la mare—, se'n diu angoixa.
—Tinc por d'equivocar-me, em preocupa què diran, m'espanta no saber què passarà... —va afegir la Carla.

—És ben normal! Això ens passa una mica a tots —va fer el pare—, a nosaltres també ens acompanyen isís, de tant en tant. El més important és saber que hi són i com ens fan sentir. A mi, per exemple, em fa por que us passi alguna cosa, que no tinguem prou diners per comprar tot el que necessitem, posar-me malalt...

—Amb el temps, s'aprèn a conviure amb els isís —va dir la mare—, i saps quan has d'escoltar-los i quan no. A vegades tenen una mica de raó... però no sempre!

—I com se sap, això? —va preguntar la Carla.
—Jo els pregunto «I què passa si...?» —va explicar la mare—. I, depenent de la resposta...

—No ho entenc! —va exclamar, la Carla.
—Per exemple —va dir la mare—, què passa si t'equivoques?
—Doncs, doncs... —va fer, pensativa, la nena— que em fa vergonya.
—I, és molt important, aquesta vergonya, per a tu? —va seguir la mare—. Prou important per no intentar-ho?

—A vegades sí i a vegades no... —va respondre—. Però, és que em poso tan nerviosa que no puc ni pensar!

—Doncs llavors pots demanar ajuda —va fer el pare—, parlar d'allò que et preocupa sempre va bé! I fer unes quantes corredisses o sortir a passejar, també.

—I riure una bona estona o respirar amb la panxa, com vam aprendre a ioga, recordes?
—va afegir la mare.

Aquella nit, en Persidecàs, la va deixar dormir tranquil·la...

A partir d'aleshores, el seu isí li faria alguna visita de tant en tant; la Carla, cada dia el coneixia millor. Quan calia estar alerta, hi estava, i quan no, trobava la manera de no deixar-se endur per l'ansietat i l'angoixa que li provocaven les seves preguntes impertinents.

Competències emocionals:

- Consciència i regulació emocionals
- Habilitats per a la vida i el benestar